

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نېاشد تن من مېباد
بدین بوم و بر زنده یک تن مېباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Social

اجتماعی

بهرام رحمانی
۲۲ جون ۲۰۱۵

از دست دادن هر عزیزی سخت است!

از تن چو برفت جان پاک من و تو خشتی دو نهند بر مگاک من و تو
وانگه ز برای خشت گور دگران در کالبدی کشند خاک من و تو

خیام

همه ما خوب می‌دانیم که مرگ و نیستی، جزئی از زندگی است. مرگ، مسأله‌ای اجتناب ناپذیر و نادیده گرفتنی و یا ردکردنی نیست. اما مرگ هر عزیزی تکان‌دهنده و جان‌کاه است. گاهی خبر فوت یکی از بستگان، دوستان و نزدیکانمان، ما را دچار شوک شدید می‌کند. و اگر آن عزیز از دست‌رفته یکی از افراد کوچکتر خانواده باشد به ویژه خواهر و برادر، می‌تواند شوک شدیدی نیز بر ما وارد کند. هفته گذشته، «رحیم»، یکی از برادرانم را که دو سال از من کوچکتر بود و حدود ۵۸ سال داشت از دست دادم...

اغلب باور عمومی بر این است که بزرگترها زودتر فوت می‌کنند تا جوانان‌ترها. به عبارت دیگر، هیچ مادر و پدری و هیچ خواهر و برادری دوست ندارند مرگ فرزندان و خواهران و برادران کوچکتر از خود را ببینند که معمولاً برای آن آمادگی ندارند. به علاوه همان‌طور که انسان‌ها با هم متفاوت هستند، مرگ آن‌ها هم متفاوت است. در این میان خیلی‌ها نمی‌دانند در مقابل این داغ بزرگ، چگونه واکنش نشان دهند.

اما نکته مهم این است که اگر انسان مراحل طبیعی بیماری و درمان و رفتن عزیز خود را به عین نبیند درد مضاعفی متوجه او می‌شود به حدی که گاهی واقعیت را نادیده می‌گیرد و مرگ آن عزیز را نمی‌پذیرد.

در این میان، آن بخش از فعالان سیاسی جامعه ما و جوامع دیگر، که علیه دیکتاتورها و مستبدان و تغییر وضع موجود به نفع ستمدیدگان و محرومان جامعه مبارزه می‌کنند هر روز قربانی می‌دهند. اکنون نزدیک به سه دهه از کشتار چندین هزار زندانی سیاسی در سال ۱۳۶۷ ایران می‌گذرد اما خاوران‌ها، همچنان میعادگاه مادران داغ‌دیده است! مادرانی که حتا نمی‌دانند عزیزان‌شان در کدام گوشه این گورستان‌ها به وسعت جامعه ایران، دفن شده‌اند.

واقعیت این است که جنایت حکومت اسلامی، تنها به اعدام زندانیان سیاسی و اجتماعی، سرکوب‌های خیابانی و ترور، شکنجه و اعدام محدود نمی‌شود، بلکه این حکومت هر انسانی را که زندانی و اعدام و یا ترور می‌کند خانواده‌ها و دوستان و اطرافیان و نزدیکان آن‌ها را نیز پریشان می‌کند و آن‌ها را در غم و اندوه و ترس و نگرانی دایمی قرار می‌دهد به طوری که بسیاری از پدران و مادران داغ‌دیده دق‌مرگ می‌شوند.

به هر حال مرگ عزیزان مهم‌ترین و تلخ‌ترین و دردناک‌ترین رویداد در زندگی بشر است که گاهی باعث بحران عاطفی شدیدی می‌شود. زیرا برخی مواقع حتا پذیرش واقعیت‌ها نیز مشکل است و فرد دچار سردرگمی می‌شود.

مرگ کسی که دوستش می‌داریم، در همه حال جان‌سوز و جگرخراش است. واکنش‌های انسان تحت تأثیر شرایط از دست دادن عزیزی، به ویژه وقتی که ناگهانی باشد و یا به دلایل کاملاً روشن نتواند پروسه بیماری و درمان و یا مرگ عزیزش را ببیند به یک درد مزمن و ماندگار تبدیل می‌گردد. در واقع ارتباط انسان با عزیز از دست‌رفته‌اش، در واکنش‌هایش اثر مستقیم می‌گذارد. ناباوری، شوک، اندوه، آرزو، خشم، یاس و... احساسات و واکنش‌های طبیعی در برابر هیولای مرگ و نیستی است. بنابراین، تحمل مرگ کسی که دوستش می‌داشتیم، چندان سهل و آسان نیست. برای عزیز از دست‌رفته‌مان اشک می‌ریزیم، سوگواری می‌کنیم و غصه می‌خوریم. همه این واکنش‌ها، فرایندی است طبیعی که آدمی جهت پذیرش فقدان سترگ، بدان دست می‌زند. اما غم و اندوه، مسأله‌ای شخصی است و احتمالاً ماه‌ها یا سال‌ها طول بکشد. هر چند که انسان می‌داند بیش‌تر اوقات مرگ، مسأله‌ای اجتناب‌ناپذیر است و نادیدنی‌گرفتی نیست. نهایتاً درک عمیق تأثیر فقدان جان‌گذار، به زمان نیاز دارد. ما هرگز دمی از یاد عزیزان از دست‌رفته‌مان، غافل نمی‌شویم و یاد آن‌ها را همواره در جان و دل‌مان زنده نگاه می‌داریم!

در پایان، من در اینجا از همه عزیزانی که در این روزهای سخت چه مستقیماً در کنار من و یا در ایران در کنار پدرم و خواهران و برادرانم بودند؛ چه از طریق تماس‌های تلفونی و ارسال پیامک و غیره در غم ما شریک شدند بی‌نهایت سپاسگزار و ممنونم!

یکشنبه سی و یکم خرداد [جوزا] ۱۳۹۴ - بیستم و یکم جون ۲۰۱۵

یادداشت:

مرگ نا به هنگام برادر همکار عزیز ما آقای «رحمانی» را به ایشان، تمام اعضای خانواده و دوستان‌شان تسلیت گفته، امیدواریم تا سایر دوستان و هم‌زمان از جنگال عفریت مرگ به دور مانند.

تکان اجتماعی بزرگ در افغانستان و منطقه طی ۴ دهه گذشته، فضائی را به وجود آورده است که به صدها هزار خانواده حتا قادر نشده‌اند، آخرین دیدار را با عزیز در حال مرگ‌شان داشته باشند، امری که در بسا از موارد مانع از آن می‌گردد تا حقیقت مرگ دوستان مورد قبول قرار گیرد، یعنی حقیقت آنقدر تلخ می‌باشد که انسان نمی‌خواهد آن را بپذیرد.

به نظر ما تنها راه رهایی از چنین مصیبتی، تلاش پیگیر جهت کوتاه ساختن عمر نظام‌هایی است که بروز چنین مصایبی را به وجود آورده‌اند.

تأثر خود را به نیروی کوتاه ساختن عمر نظامات ضد انسانی و ضد دموکراتیک مبدل ساخته، به پیش!

اداره پورتال AA-AA